

γαλίφισμα τό, Λεξ. Περιδ. Μπριγκ. γαλούφισμα Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαλιφίζω, παρ' ὃ καὶ γαλουφίζου.
Γαλίφισμα, ὃ ἰδ.

γαλιφοπαππαδιά ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλίφα, θηλ. τοῦ γαλίφης, καὶ τοῦ οὐσ. παππαδιά.

Μετων. ἄνθρωπος κόλαξ: Σοῦ εἶναι μὲν γαλιφοπαππαδιά! (καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν).

γαλλάβγουλλο τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλλος (I) καὶ ἀβγούλλι.

Τὸ ὄν τοῦ γάλλου συνήθως τὸ μικρόν. Πβ. γαλλισσάβγουλλο.

γαλλάκι τό, Πελοπν. (Δημητσάν.) — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 424.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γάλλος (I) διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — άκι.

Νεοσσός γάλλου, ἰνδιάνου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Σιγὰ τὰ γαλλάκια! (προσέχετε δηλ. νὰ μὴ τὰ πατήσετε, εἰρων. πρὸς τοὺς κομψευομένους) Δημητσάν.

γαλλαρία ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *galleria*.

1) Ἐξώστης συνήθως ὑαλόφρακτος σύνηθ. 2) Ἐπίμηκες μέρος διὰ περιπατητῆς Νάξ. 3) Ὑπερῶν θεάτρου σύνηθ. 4) Προαύλιον Ἀνδρ. Θήρ.

γάλλαρος ὁ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γάλλος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — αρος

Μεγάλος γάλλος (I).

γαλλήσιος ἐπιθ. σύνηθ. γαλήσιους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλλος (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ήσιος.

Ὁ ἐκ γάλλου προερχόμενος: Γαλλήσιο ἀβγὸ — κρέας κττ. Γαλλήσιον φτερά.

γαλλι τό, σύνηθ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γάλλος (I).

1) Μικρὸς γάλλος καὶ ἄνευ ὑποκοριστικῆς σημ. ὁ γάλλος σύνηθ.: Φρ. Πάσι σὰν γαλλι ἢ τὸ πιστεύει σὰν γαλλι (ἐπὶ τοῦ εὐπίστου). Συνών. γαλλοπουλλάκι, γαλλοπουλίτσα, γαλλοῦδιν. 2) Μετων. ἄνθρωπος μικρόνους σύνηθ.: Δὲν τοῦ κόβει καθόλου (ἐνν. τὸ μυαλό), εἶναι γαλλι.

γαλλιᾶζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλλος (I).

Ἐπφάζω, ἐπὶ τῆς ἰνδόρνιθος: Ἡ γαλλινα γαλλιᾶζει τ' ἀβγά.

γαλλικά ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Γαλλικός.

Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Γάλλων: Μιλᾶω γαλλικά. Εἶναι γραμμένο τὸ βιβλίον γαλλικά.

* **γάλλικος** ἐπιθ. γάλλικο τό, Κέρκ. γαλλικό Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλλος (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ικος.

Οὐδ. οὐσ., γάλλος, ἰνδόρνις Κέρκ.: Βόσκω γάλλικα. Μὲ τὰ γαλλικά του μοῦ χάλασε τὸ περβόλι. || Φρ. Φουσκῶναι σὰ γάλλικο (ὑπερηφανεύεται).

γάλλικος ὁ, Κρήτ. γάλλικο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλλος (II).

Κριὸς ἄκρωτος καὶ κρύψορχις. Συνών. γάλλος (II).

Γαλλικός ἐπιθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γάλλος ἢ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Γαλλία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς Γάλλους, ὁ τῶν Γάλλων κοιν.: Γαλλικὴ γλῶσσα. Γαλλικά πάθη (τὰ ἀφροδισιακὰ νοσήματα). β) Πληθ. Γαλλικά οὐσ., ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα κοιν.: Γράφω — μαθαίνω Γαλλικά. Μιλᾶει — ξέρει τὰ Γαλλικά σὰ Γάλλος. 2) Ὁ ἐκ Γαλλίας προερχόμενος κοιν.: Μπακαλμάρος Γαλλικός. Κεραμίδια — ὑφάσματα Γαλλικά.

γαλλισσάβγουλλο τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλλισσα, δι' ὃ ἰδ. γάλλος, καὶ ἀβγούλλι. Τὸ ἀβγὸ τῆς ἰνδόρνιθος. Πβ. γαλλάβγουλλο.

γαλλοβοσκός ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. γαλλοβοσκοῦ Πελοπν. (Λακεδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλλος (I) καὶ βοσκός.

Ὁ βοσκὸς γάλλων. Πβ. γαλλολόγος.

γαλλολόγος ὁ, Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλλος (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — λόγος.

Ὁ τρέφων γάλλους. Πβ. γαλλοβοσκός.

γαλλονᾶδος ἐπιθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλλόνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ᾶδος.

Ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς γαλλονιοῦ: Κρασί γαλλονᾶδο.

γαλλόνι τό, κοιν. γαλλόνιν Κύπρ. γαλλούνι Κεφαλλ. γαλλόν' βόρ. ἰδιώμ. γαλλόνι Βιθυν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gallone*.

Μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν διαφόρων κατὰ τόπους διαστάσεων: Ἐνα γαλλόνι βενζίνη — κρασί — λάδι κττ.

γαλλόπιττα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλλος (I) καὶ πίττα.

Πίττα ἀπὸ κρέας γάλλου.

γαλλοπούλλα ἡ, κοιν. γαλλουπούλλα βορ. ἰδιώμ. γαλλόπουλλο τό, κοιν. γαλλόπ'λλου βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλλος (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — πουλλά — πουλλο, δι' ἣν ἰδ. — πουλλος.

Ἰνδόρνις: Γαλλοπούλλα μὲ πατάτες 'ς τὸ φούρνο.

γαλλοπουλλάκι τό, κοιν. γαλλουπ'λλάξ' βορ. ἰδιώμ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γαλλοπούλλα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — άκι.

Νεοσσὸς ἰνδόρνιθος, μικρὸν γαλλόπουλλον. Συνών. γαλλι 1, γαλλοπουλλίτσα, γαλλοῦδιν.

γαλλοπουλλίτσα ἡ, πολλαχ. γαλλοπ'λλίτσα Πελοπν. (Τριφυλ.) γαλλουπ'λλίτσα πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γαλλοπούλλα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως — ίτσα.

Μικρὰ γαλλοπούλλα.

γάλλος (I) ὁ, κοιν. γάλλους βορ. ἰδιώμ. Θηλ. γάλλισσα σύνηθ. γάλλ'τσα Μακεδ. (Κοζ.) γαλλινα Θήρ. Κύπρ. κ. ἄ. γάλλα Πάρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gallio*, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *gallus*.

Τὸ κατοικίδιον πτηνὸν ὄρνις ὁ Ἰνδικὸς (*meleagris gallopavo*) ἐνθ' ἄν.: Φρ. Φουσκῶναι σὰ γάλλος ἢ γάλλος

φουσκωμένος (ἐπὶ ἀνθρώπου παρ' ἀξίαν κομπάζοντος καὶ ἐπαιρομένου) κοιν. *Κρεμάει τὸ λειρὶ σὰν τὸ γάλλο* (φαίνεται θυμωμένος, κρατάει μοῦτρα) Πελοπ. (Κυνουρ.) || Παροιμ.

Πῶς καταντήσανε οἱ καιροὶ κ' οἱ μπομπωμένοι χρόνοι, νὰ παίζ' ὁ λύκος μὲ τ' ἀρνὶ καὶ ὁ κοῦκος μὲ τ' ἀηδόνη, νὰ πέφτουν τ' ἄσπρα τ' οὐρανοῦ νὰ τὰ τσιμποῦν οἱ γάλλοι, νὰ γίνῃ ὁ λύχνος θυμωτὸ κ' ἡ κοντσουλὰ λιβάνι (ἐπὶ νεοπλούτων ἀμαθῶν, ἀγροίκων καὶ ὑπερηφάνων) Ζάκ.

γάλλος (II) ὁ, ἀμάρτ. γάλλης Κρήτ. (Ἀνώγ. κ. ἀ.) βάλλος Κάρπ. Νίσυρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. γάλλος. Ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾶ 30, 30 κέξ.

1) Κριὸς ἄνευ κεράτων καὶ κρύψορχις Κρήτ. (Ἀνώγ. κ. ἀ.) Συνών. γάλλικος. 2) Μόνορχις Κάρπ. 3) Πετεινὸς ὁ ὁποῖος δὲν φωνάζει Νίσυρ.

γαλλόσουπα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλλος (I) καὶ σούπα.

Σούπα παρασκευαζομένη ἀπὸ ζυμὸν κρέατος γάλλου.

γαλλούδι τό, Κύπρ. γαλλοῦν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. γάλλος (I) διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐδιν, δι' ἣν ἰδ. - οὐδι.

Μικρὸς γάλλος: ἄσμ.

Πέψε μου τὸ γαλαταρκὸν μὲ ἑκατὸν γαλλοῦδκια,

πέψε μου τὸ δρνηθαρκὸν μὲ ἑκατὸν πουλλοῦδκια.

Συνών. γαλλί 1, γαλλοπουλλάκι, γαλλοπουλλίτσα.

γαλλοφέρνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Γάλλος καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

Προσποιεῖμαι Γαλλικοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς, μιμοῦμαι τοὺς Γάλλους, γαλλίζω.

γαλόαιγα ἡ, ἀμάρτ. γαλόαιγα Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ αἶγα.

Γίδα παρέχουσα γάλα, ἔγγαλος αἶξ.

γαλόδερμα τό, ἀμάρτ. γαλουδέρμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ δέρμα.

Ἀσκὸς πρὸς ἐναπόθεσιν ξινογάλακτος.

γαλοζυμωμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάλα καὶ τοῦ ζυμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζυμώνω.

Ὁ μετὰ γάλακτος ζυμωμένος καὶ μεταφ. ὁ λευκάζων ὡς τὸ γάλα: ἄσμ.

Κάνει ἀρχὴ 'ς τὰ μάτια του τὰ γαλοζυμωμένα,

ὑστερα 'ς τὰ φρυδάκια του τὰ γαϊτανοπλεγμένα

κ' ὑστερα 'ς τὴ γλωσσίτσα του τὴ ἀηδονολαλοῦσα

(μοιρολ.)

γαλοκαμένος ἐπίθ. Ἀνδρ. γαλουκαμένους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάλα καὶ τοῦ καμένος μετοχ. τοῦ ρ. καίω ἀντὶ γαλοκομμένος κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ χαροκαμένος.

1) Ὁ ἀποκοπεῖς ἀπὸ τὸ θήλασμα πρωίμως, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων (οἶονεὶ ὁ καμένος, ὁ δυστυχισμένος διὰ τὴν πρῶμον παῦσιν τοῦ θηλάσματος) Ἀνδρ. 2) Ὁ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καχεκτικὸς ὡς μὴ φαγὼν πολὺ μητρικὸν γάλα Θράκ. (Μάδυτ.)

γαλοκούλουρο τό, Ζάκ. κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ κουλούρι.

Εἶδος κουλουριοῦ ζυμωμένου μὲ γάλα. Πβ. γαλόπιττα.

καλοκούταλο τό, Κρήτ. γασοκούτασο Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ κουτάλι.

Κοχλιάριον εἰδικῶς κατασκευαζόμενον ὑπὸ τῶν ποιμένων ἐκ ξύλου συνήθως σφενδάμου μετὰ γλυπτῶν κοσμημάτων ἐν Κρήτῃ ἢ ἐκ κέρατος βοῦς ἐν Νάξῳ, μὲ τὸ ὅποιον οὗτοι τρώγουν τὸ γάλα. Συνών. βοσκοκούταλο 1.

γαλομάννα ἡ, Πελοπ. (Μεσσ.)—ΠΓεννάδ. 591.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μάννα.

Τὸ φυτὸν κωδώνιον τὸ ἀλλοιόχρουν (campanulla versicolor) τῆς τάξεως τῶν κωδωνανθῶν (campanulaceae).

γαλομάντρι τό, ἀμάρτ. γαλουμάντι Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μαντρί.

Μάνδρα πρόχειρος χρησιμεύουσα εἰς τὸ νὰ ἀμέλγουν τὰ αἰγοπρόβατα.

γαλομέτρα ἡ, Πελοπ. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Οἰν. Περιθώρ. κ.ἀ.) γαλόμετρα Πελοπ. (Λακων.) γαλόμετρα Τσακων.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μέτρα.

Ξύλινον ἀγγεῖον ποικίλων κατὰ τόπους διαστάσεων, διὰ τοῦ ὁποίου μετρεῖται ἡ ποσότης τοῦ γάλακτος. Συνών. μέτρα.

γαλομέτρημα τό, Ἡπ. γαλουμέτρημα Θεσσ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαλομετρῶ.

Ἡ καταμέτρησις τῆς ποσότητος τοῦ γάλακτος.

γαλομετρῶ Ἡπ. γαλουμετρῶ Λέσβ. Μακεδ. Σάμ. γαλουμετράον Θεσσ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γάλα καὶ τοῦ ρ. μετρῶ.

1) Μετρῶ τὸ γάλα πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ποσότητος καὶ κατανομὴν μετὰ τῶν συνεταιριζομένων ποιμένων ἐνθ' ἂν. 2) Μετρῶ τὴν ποσότητα γενικῶς ὑγροῦ Λέσβ.: *Γαλουμετρῶ τὸν κρασί.*

γαλομυζήθρα ἡ, Κρήτ. Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γάλα καὶ μυζήθρα.

Ἡ μυζήθρα ἢ παρασκευαζομένη τοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὐγουστον, ὅτε τὸ γάλα εἶναι πολὺ καὶ δὲν ξεβουτυρίζεται.

γαλονᾶς ὁ, σύννηθ. γαλονᾶς βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαλόνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

Ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ βαθμὸς φαίνεται ἐκ τῶν εἰδικῶν γαλονῶν του. Πβ. γαλονᾶτος.

γαλονᾶτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαλόνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶτος.

Ὁ φέρων γαλόνια, ἐπὶ βαθμοφόρου ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ.

γαλόνι τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *gallon*.

Ταινιοειδὲς στενὸν ὕφασμα χρυσοῦφές ἢ ἀργυροῦφές ἐπιρραπτόμενον εἰς ἱερατικὰ ἄμφια ἢ ἐνδύματα ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ πρὸς δῆλωσιν τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὅποιον

